

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 2001

37. årgang

Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru

Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre. Gal 3:13

Intet menneske vil noen gang virkelig kunne forklare den herlige betydningen av Jesu Kristi korsfestelse og hvor dypt han led for oss!

Korsfestelsen var den råeste og grusomste form for avstraffelse, og ble vanligvis bare benyttet på kriminelle mordere og ondskapsfulle voldsmenn.

På tross av denne grusomme henrettelsesmetode, gir ikke evangeliene noen detaljert beskrivelse av vår Herre Jesu fysiske lidelser på korset, men nøyer seg med nøkternt å fortelle at der korsfestet de ham. (Luk 23:33)

Jesu korsfestelse kaster lys inn over våre liv. I lyset fra korset, levendegjort ved Guds Hellige Ånd, får vi se syndens alvor: Den skiller oss fra Gud. Jesus ble gjort til synd (2Kor 5:21) og måtte dø under Guds vrede! Så alvorlig er synden!

Jo mer du kjemper for å bli kvitt din synd, jo mer vil du innse av din maktesløshet. Du vil få se at endog dine motiver er urene og at selve hjertet ditt

er skittent, ja, at hele ditt liv bare er synd på synd. Når du så i fortvilelse roper om forlatelse og forløsning, svarer Guds ord deg: «Forbannet er hver den som henger på et tre.»

Forbannelse betyr at et menneske overlates til all ulykke og ondskap, fratras all glede og overøses av Guds hellige og rettferdige vrede. Dette er den aller verste form for straff, mye verre enn en fysisk korsfestelse. Det var denne straff Guds Sønn tok i ditt sted.

Et menneske som har brutt Guds hellige lov, er under forbannelsen. Alle lovens advarsler om straff og pine rammer et slikt menneske. Apostelen Paulus skriver at *alle har syndet og står uten ære for Gud og at syndens lønn er døden*. (Rom 3:23; 6:23)

På Golgata åpenbares Guds vrede over synden. Der får du se Guds hellige vesen når han uttømmer syndens lønn over ham som henger på treet. Gud farer ikke med tomme trusler. Nei de er virkelige og sanne og de førte Kristus til korset!

På Golgata, – der Jesus korsfestes og dør for synden, ser du lovens strenghet og alvor!

Jesu død på korset rommer hele fyl- den av frelsens herlige budskap. *For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft*. (1Kor 1:18f)

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

For grekerne var det rene galskapen at Messias skulle dø på fornedrende vis. For jødene var det likefrem et anstøt at Messias skulle være blant de forbannede som offentlig ble hengt på et tre. Det var en voldsom og samstemmig protest mot budskapet om frelse ved Jesu kors. Det er som Paulus sier i Fil 3:18 «*Mange vandrer som fiender av Kristi kors.*»

Men så var det noen – de ble kalt kristne etter Kristus – de så sin sjels frelse i Jesu kors!

Det var umulig for et menneske å bli frelst. Vi var overgitt til lovens evige forbannelse fordi Gud av oss krever en rettferdighet til punkt og prikke etter lovens paragraf og bokstav.

Men nå er lovens forbannelse tatt bort fra oss idet Jesus ble en forbannelse for oss. Den hellige, uskyldige, rene, han som er skilt fra syndere og opphøyet over himlene, Jesus, han brakte det offer Gud krevde. (Heb 7:26) Den rene og ubesmittede døde for syndere for å frelse oss!

Hva er så frelsen?

For å forstå frelsen må vi først ha fått øynene åpnet for helvedes gru og realitet. Frelsen er ikke et tilbud om rikdom, lykke og fremgang. Nei, tvert i mot, frelsen er å bli frelst og reddet ut av den evige dom og straff. (Åp 21:8) I Matt 24:51 beskrives fortapelsen slik: «*Og han skal hogge ham i sønder og gi ham hans del med hyklerne. Der skal de gråte og skjære tenner.*» Og Heb 10:31 sier at «*det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!*»

«*Hvordan skal vi da unnfly om vi ikke akter så stor en frelse?*» (Heb 2:3)

«... så jeg ikke skal komme og slå landet med bann.» (Mal 4:6) Slik slutter Det gamle testamente (GT). Det siste ordet i GT understreker altså at Guds

forbannelse er menneskets egentlige og grunnleggende problem.

Men i evangeliet lover Gud oss frelse fra sin egen vrede. Frelse betyr å bli reddet fra Guds vrede!

«Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden.» (Rom 5:8-9)

Synden forlatelse, frelsen er utelukkende tilstede i Jesus Kristus, derfor heter det i Ef 2:8-9: *«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»*

Vi er frelst av pur og idel nåde. Det kan ikke legges noe til Kristi forløsningsverk som grunn for vår frelse! Å legge noe til evangeliet er det samme som å ødelegge det!

Kristus forløste oss fra forbannelsen. Å forløse betyr å kjøpe fri, å betale prisen for en slaves frihet. Vi var syndens slaver og fanger under Guds forbannelse. Men Kristus gikk i vårt sted inn under straffen, han led og døde for oss. Han betalte med sitt eget liv for å kjøpe oss fri.

5M 21:22f leser vi at den dødsdømtes kropp ble hengt på et tre til skrekk og advarsel og et vitnesbyrd om at Gud avskyr synden og at all synd får sin rettferdige og fortjente straff.

På Golgata kors bar Jesus all den forbannelse som alle mennesker til alle tider har fortjent.

Du og jeg er skyldige!

Kristus rekker oss frelsen! Med sitt blod vil han vaske bort vår synd! (1Joh 1:7)

*Etter manuskript fra Ubaldo Marca.
Oversatt og tilrettelagt for L&E av JE.*

Misjonsinteresse eller misjonskall?

Av Per Bergene Holm

Det er forskjell på misjonsinteresse og misjonskall. Misjonsinteresse er noe menneskelig og kjødelig, som også verdslige mennesker kan ha, ikke minst når det er tale om å hjelpe

fattige og dårligstilte mennesker.

For å holde misjonsinteressen levende er det nødvendig stadig å gi informasjon, stadig å holde saken varm, slik at interessen ikke slokner.

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, februar 2001:

Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse. Av Ubaldo Marca	side 1
Misjonsinteresse eller misjonskall. Av Per Bergene Holm	side 3
Ikke for å oppheve, men for å oppfylle. Av Olav Valen-Sendstad	side 6
«Når jeg dør, hva skal jeg så møte Gud med?»	
Intervju med forkynner Steen Zink, Danmark	side 7
Paulus: Fra spotter og voldsmann til apostel! Av Per B. Holm	side 9
Vektere i menigheten. Av Olaf Klavenæs	side 13
«... for at jeg kan vinne Kristus ...» Av Per Bergene Holm	side 15
Møtevirksomhet i NLL våren 2001	side 20

«Du blir ikke heit av det du ikke veit,» er det sagt. Det er et ord som passer på den menneskelige misjonsinteressen. Ikke minst er det nødvendig å vise at det nytter å hjelpe, og da fristes en lett til å pynte på virkeligheten og bare ta fram det som oppleves positivt, det som kan skape menneskelig engasjement og entusiasme.

Misjonskallet fødes på Golgata!

Rapporter om forbedret livssituasjon, vekkelser og vekst i arbeidet, vil man gjerne formidle, for det skaper tro på at innsatsen nytter. Sviktende medarbeidere, underslag og fall, villfarelse og vrang lære, fortelles det lite om. Man frykter for at interessen skal dø når man får høre om alle problemene. For det kan nok skje. De fleste vil helst støtte det arbeidet som vokser og lykkes, få være med på noe som setter tydelige spor etter seg.

Men dette har intet med misjonskall å gjøre. Misjonskallets drivkraft er verken informasjon om arbeidet eller positive tilbakemeldinger, men det er Kristi kjærlighet! Misjonskallet fødes på Golgata! Det springer fram i det hjerte som har fått del i den frelsen som er for hele verden, hos den som har blitt delaktig i en soning som ikke bare gjelder for ens egne synder, men som er en soning for hele verdens synder. Misjonskallet er av Gud, det har sitt utspring i Guds eget hjerte! Bare den som har fått del i Guds eget hjertelag vet hva et sant misjonskall er.

Ingen forskjønnelse av misjonen

En slik misjonsvenn kan ikke gi opp eller trekke seg ut, selv om det ikke

var annet enn motstand og nederlag.

I Apostlenes Gjerninger og Paulus sine brever, møter vi ingen forskjønnende beskrivelse av misjonsgjerningen, men vi hører åpent om frafall, om synd og svik, om medarbeidere som svikter, om nederlag og tilbakegang, men også om åpne dører og muligheter der hvor det er det.

«I Efesus blir jeg inntil pinsen; for en stor og virksom dør er opplatt for meg, og det er mange motstandere.». Slik taler apostelen Paulus. (1Kor. 16:8-9) Han taler om hvordan hele Asia forlot ham, hvordan ingen møtte med ham til hans første forsvar i Rom, om Demas som forlot ham osv.

Gud gav oss ikke motløshets ånd

I Filippi ble de motløse når de hørte slike tilbakemeldinger. Det samme ble Timoteus. Da taler apostelen til ham om at motløshetens ånd ikke kommer fra Gud. (2Tim 1:7) Slik motløshet er motstykket til den kjødelige misjonsinteressen.

Selv er Paulus fullt viss på at den misjonsgjerning Gud har begynt, den skal han selv også fullføre, inntil Jesu Kristi dag. (Fil 1:6) Apostelen Paulus hadde sitt misjonskall grunnfestet i Guds eget hjerte og råd. Derfor mistet han aldri motet. Derfor grep han aldri til kjødelige virkemidler og taktiske disposisjoner for å skape menneskelig engasjement og vekst. For Paulus var fylt og drevet av Jesu kjærlighet. Han regnet med at Herren ville fullføre sitt verk.

Er det misjonsinteresse du har, så vil du gi av din tid og dine penger kun når noe eller noen får gripe ditt engasjement. Mye misjonsvirksomhet driv-

es på basis av dette, med stadige basarer, innsamlingsaksjoner, prosjekter, informasjon osv. Så lenge det er aksjoner med frontfigurer som kan skape engasjement, strømmer pengene inn, men siden kommer det desto mindre.

Slik er det ikke med misjonskallet som er født i hjertet av Gud selv. Det er der og driver en til å gi til alle tider, så lenge hjertet er grepet av Jesus og hans kjærlighet. På den måten kan vi også si at kollektene i våre forsamlinger vitner om vår åndelige tilstand, vårt hjerteforhold til Jesus. Vi kan mase om penger og holde alvorlige kollekt-prekener, men ingen blir givere som ikke er grepet av Jesus og hans kjærlighet til syndere. Apostelen Paulus bruker to hele kapitler i andre korintierbrev til å tale om det. (2Kor 8 og 9)

Misjonskall og misjonssinn er å ha fått del i Jesu sinn og hans kall til å bringe lys til hedningene og frelse til jordens ender.

Forskjell på nådegaver

Det grunnleggende i misjonærkallet er også misjonskallet, å ha fått del i Jesu sinn og kall. Har ikke en misjonær det, så er det hele bare eventyrlyst eller trang til å være noe og bli sett opp til.

Enhver som har del i kallet til misjon, har også kall til å være en misjonær, i betydning å «forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys.» (1Pet 2:9) Men ettersom nådegaven er, skal enhver tjene og vitne der Herren plasserer en.

Selv om alle har fått kallet til mi-

sjon, har ikke alle fått nådegave og kall til å være misjonær eller forkynner, lærer osv. Det er forskjell på nådegaver, og enhver skal tjene med den nådegave han har fått.

Misjonærkall

Jeg skal ikke si så mye om misjonærkallet spesielt, men jeg vil si til deg som er ung: Vær tro der du er i dag. Vær en Jesu Kristi tjener, et vitne om ham i liv og ferd, i det han kaller deg til – i lydighet mot dine foreldre, mot lærere og andre foresatte, i villig lydighet mot Guds ord og bud i hverdagens mange gjøremål.

Vær trofast og villig! Er du det i tro og tillit til Herren, så vil han gi deg det du trenger for hvert skritt du går. Som dagen er skal din styrke være. Da vil også din nådegave bli åpenbar for dem du vandrer i blant, og etter hvert også for deg selv. Og ditt sinn og hjerte vil bli dratt mot det som Gud kaller deg til, og du får trang til å bli dyktiggjort for den gjerning du kjenner kall til.

Ikke slik å forstå at du kjenner deg skikket, for dugeligheten er av Gud. Men likevel har du bruk for både utdanning og erfaring til den tjeneste Gud kaller deg til.

Paulus var flere år i Arabia, Moses var 40 år i ørkenen, Jesus var 40 dager der. Det viktigste du og jeg har å lære, er oss selv og vår egen avmakt og svakhet, og Jesu makt og herlighet, slik at vi ikke går ut i tro til oss selv og vårt eget, men i tro og tillit til Jesus og hans ord, for at den rike kraft kan være av ham og ikke av oss!

L&E

Ikke for å oppheve, men for å oppfylle

Av Olav Valen-Sendstad

Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven,

det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror.

Rom 3:21-22

Hva betyr vel disse hemmelighetsfulle ordene? Jo, de betyr intet annet enn dette: Det hellige og rene, det fullkomne liv som loven og profetene maler og skildrer for våre øyne som et rettferdig og behagelig liv for Gud, denne rettferdighet er nå åpenbart uten loven, uten våre gjerninger, uten vårt strev, uten vår lydighet, åpenbart ved troen på Jesus, han som er vår rettferdighet for Gud. Så er da hans rettferdighet intet annet enn hans fullkomne menneskeliv og sanne kristenliv, tilregnet oss ved troen på hans navn enda vi er syndere og ugudelige (Rom 4:5), for at vi alene ved troen på Jesus skal sees for Gud som sanne, levende, brennende kristne, som rette lovens oppfyllere og gjørere, enda vi ikke har en eneste gjerning for ham.

For en nåde: Være en synder og likevel ansees som en fullkommen i ham som var fullkommen. Være naken i skam og vanære og likevel ansees kledd og svøpt, som om vi var funklende edelstener i Guds øyne.

Så skjønner vi da at evangeliet åpenbarer en aldeles ny rettferdighet for Gud. Mens loven åpenbarer

en rettferdighet for Gud som gjøres av oss, det vil si som ikke gjøres av oss, fordi vi er syndere, så åpenbarer evangeliet en rettferdighet for Gud som verken kan eller skal gjøres av oss, men som er gjort av Jesus og som blir gitt til oss som en gave ved tilregning.

Og det er sannelig en rettferdighet og en lovoppfyllelse som duger. For den er brakt i stand som en kledning for oss alle da Gud selv steg ned på jorden og levde et hellig menneskeliv her, da Gud levde både det fullkomne menneskeliv og det fullkomne kristenliv, hvorved han ga oss en dekning mot lovens krav både til vårt menneskeliv og til vårt kristenliv, for at vi skulle bli sant frigjort i ham, og bli rette kristne i ham.

Alt dette vitner Skriften klart, idet den dels kaller vår nye rettferdighet ved troen på Jesus for en rettferdighet for Gud (Rom 3:21, 2Kor 5:21), dels kaller den en rettferdighet fra Gud, d.e. som stammer fra Gud (1Kor 1:30), dels også kaller den en rettferdighet av Gud, d.e. som er levet, gjort og brakt i stand av Gud selv (Fil 3:9). For vår elskede Jesus, som brakte i stand denne rettferdighet for oss, han er ikke bare et menneske, han er Gud selv. Derfor kan da også Skriften si begge deler: Dels at vår rettferdighet i ham er et menneskes, d.e. den andre Adams rettferdighet (Rom 5:15ff), dels at vår rettferdighet i ham er Guds egen rettferdighet (Rom 10:3-4; Fil 3:9).

Og disse ting sier Skriften for at vi skal skjønne at når vi ved troen tilregnes Kristi rettferdighet, da tilregnes vi Gud-menneskets rettferdighet helt og ubeskåret.

Og dette er evangeliet. Hvor dette evangelium lyder og får virke hjertets sanne og levende tro, der er det så langt fra at det blir noen lyst til å synde på nåde og sove i synden; at det kommer en jagen og streben et-

ter alt som er godt, hellig, rent og gudbehagelig. Og denne streben kommer ikke som om vi ved den skulle søke frelse, men den kommer fordi den levende tro i sitt vesen utelukker synden. Den kommer fordi hjertet er trøstet i Gud, fordi sjelen allerede er frelst.

Pris og ære være den herre Jesu navn, han som har beredt oss så stor en nåde!

«Nå dør jeg, hva skal jeg så møte Gud med?»

Dag Rune Lid i samtale med forkynner Steen Zink, Danmark

Slik tenkte dansken Steen Zink (38) da han fikk oppleve døden på nært hold den 26. mars 1985. Opplevelsen var medvirkende til at han senere fikk ta imot Je-

sus som Herre og Frelser og begynte å forkynne Guds ord for andre. I dag er han bonde i Tarm i Vest-Jylland, etter at han som eldstemann overtok hjemgården i 1999.

Han vokste opp i et kristent hjem, og deltok aktivt i det kristne barnearbeidet. På skolen var han opptatt med å invitere kameratene med på søndagskolen, og han prøvde å få sine medelever til å slutte å banne.

– På et tidspunkt i 8. klasse vet jeg at jeg var redd for å måtte avlegge regnskap for Gud. Men etter denne tid begynte jeg å bli opptatt av både popmusikk, dårlige blader, øldriking, fart og spenning og avskar kontakten med Gud. Nå ble det store motorsykler som kom i fokus, og jeg ble snart formann i motorsykelklubben på hjemstedet.

Hele mitt liv dreide seg om motorsykler.

Men Gud møtte ham

– I dag kan jeg se at mitt liv på dette tidspunkt var preget av det som står i Predikanten 2:10 «Alt øynene mine hadde lyst til, lot jeg dem få. Jeg nektet ikke mitt hjerte noen glede.» Men den 26. mars 1985 står for meg som en dag da Gud tok et kraftig tak i meg.

– En kamerat hadde fått en ny sykkel, som var raskere enn min. Jeg skulle prøve den og kom etter halvannen kilometer opp i 245 km/t, men da begynte den å slingre. Jeg fikk den bremsset ned til 230 før jeg ble kastet av sykkelen. Da jeg ble kastet av raste en tanke gjennom mitt hode: «Nå dør jeg, og hva skal jeg møte Gud med?»

– Men jeg overlevde og kunne reiste meg nesten uskadd. Men fra nå begynte tankene å arbeide med meg om hva som er meningen med livet. Jeg ble stilt på valg mellom å fortsette mitt egoistiske liv eller undersøke om Jesus var noe for en ungdom som meg.

– Dette førte til at jeg ble invitert med til en kristen ungdomsleir arrangert av

Luthersk Missionsforening (LM). På leiren ble jeg møtt av Gud. Det var et fryktelig møte! Gjennom bibeltimene ble jeg klar over at jeg ikke kunne avlegge livsregnskap overfor Gud og få bestått!

– Jeg verken hadde eller kunne leve som Gud ville. Kanskje kunne jeg greie det ytre sett, men mitt indre liv holdt ikke mål. Jeg fikk se at jeg var fortapt! Jeg ville gjerne bli en kristen, men jeg kjente at jeg var bundet av Satan, synden og mine venner i motorsykelklubben. Jeg så intet håp!

– Neste dag på leiren fikk jeg likevel oppleve at Jesus kom til meg. Tre ganger under en bibeltime ble det sagt: «Jesus elsker deg!» Senere fikk jeg avlegge mitt livsregnskap for Jesus, og opplevde at Jesus gav meg syndenes forlatelse! Jesus hadde sonet straffen for meg, og dermed var jeg fri! Satans makt ble brutt! Det førte til oppgjør med mitt tidligere liv.

Ordets forkynner

Etter omvendelsen fikk Steen Zink et år på bibelskole i Hillerød.

– Det kan ikke forklares med ord hvilken betydning det fikk for meg at lærerne viste en ubetinget tillit til Guds ord. Jeg trodde jeg hadde kall til å reise ut som misjonær, og det trodde også hun som senere ble min kone at hun hadde. Dette førte oss senere til Fjellhaug i Oslo, hvor jeg gikk på forkynnerlinjen.

– Vi trodde Gud ville lede oss til Afrika eller Peru som misjonærer, men så fikk jeg kall fra LM til å tjene i vingården som forkynner i Danmark. Det ble en meget rik tid med glede og velsignelse i Ordets verksted og på talerstolen. For meg stod det klart at Ordet måtte ha plass, og så ville Herrens Ånd selv gjøre sin gjerning i hjertene slik Bibelen taler om det.

– Men flere ville hjelpe Herren med å

nå menneskene med drama, tryllekunstner og moderne sang. Jeg sa i fra at jeg mente dette var galt. Bibelen «bød oss å forkynne for folket og vitne at han er den som Gud har satt til å være dommer over levende og døde.» (Apg 10:42) Kan ikke Ånden ved Ordet nå menneske, da kan heller ikke vi. Kun Ordet kan lede oss til en sann og sunn tro på Jesus Kristus.

– En kan klare å samle mange mennesker med slike hjelpemidler, og kanskje kan de oppleve rike religiøse følelser, men syndenød og frelsesfryd skaper det ikke. Det er et tidens tegn, at mange gjerne vil underholdes og samtidig slippe å tenke på livets alvor. Det skal helst være lett kost, slikt som er lett å fordøye for det naturlige menneske.

Ordet må få synke

– Her står vi i fare for å gi folket det som klør dem i øret, men som ikke blir til frelse for deres sjel. Skal sjelene bli frelst, må Ordet holdes fram, – alvorlig, klart og i hele sin fylde så det kan få synke ned i hjertene. (Ef 2:7) Det er bedre å samle en liten flokk, som vil høre Ordet (Jesus hadde 12 tilbake) enn å samle store skarer som bare vil klappe og huie. Evangeliet må lyde fritt uten om, men og skal. Å forkynne «alt er fullbrakt, du skal bare ta imot», er betinget, men: «Alt er fullbrakt, det er ditt!» – slik lyder evangeliet!

– Dessverre opplever vi ofte i dag det som Herren sier i Hos 13:6: «Fordi beitet deres var godt, ble de mette. Og da de ble mette, opphøyet de seg i sitt hjerte, så de glemte meg.» Det naturlige menneskehjerte er tilfreds med Guds gode gaver, og derfor søker det ikke giveren. Gud selv må gripe inn om kristenheten igjen skal spørre: Hva sier Ordet? Først da kan Ordets vekkelser komme, avslutter Steen Zink.

L&E

Paulus: Fra spotter og voldsmann til apostel!

Av Per Bergene Holm

Jeg takker ham som gjorde meg sterk, Kristus Jesus, vår Herre, at han aktet meg tro, idet han satte meg til tjenesten, enda jeg før var en spotter og forfølger og voldsmann. Men jeg fikk miskunn, fordi jeg handlet uvitende i vantro. Og vår Herres nåde ble overmåte rik med tro og kjærlighet i Kristus Jesus.

Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største. Men jeg fikk miskunn, for at Jesus Kristus på meg først kunne vise hele sin langmodighet, til et forbilde for dem som skal komme til tro på ham til et evig liv.

Den evige konge, den uforgjengelige, usynlige, eneste Gud, ham være ære og pris i all evighet! Amen.

1Tim 1:12-17

Apostelen Paulus skriver til sin unge venn og medarbeider, Timoteus. Av brevet er det tydelig at Timoteus møter motstand fra mennesker som vil være lovlærere i forsamlingen. De forbyr mennesker å gifte seg, påbyr avhold fra visse typer mat og kommer med andre asketiske påbud.

Uten at de troende holder Moselovens forskrifter og andre nye bud og forskrifter kan de tydeligvis ikke bli frelst. De kan i det minste ikke vokse og bli sterke, og bli blant de viderekomne kristne. Slik har disse lovlærerne undervist, og det har skapt forvirring blant de kristne. Det var ikke så lett å avvise disse lovlærerne, for de støttet seg jo gjerne på Moseloven og

dens forskrifter.

Loven er god, sier apostelen Paulus, dersom en bruker den på lovlig vis. «En må vite dette at loven ikke er gitt for den rettferdige, men for lovløse og ulydige, ugudelige og syndere, vanhellige og urene, fademordere og modernordere, drapsmenn, horkarer, menn som ligger med menn, menneskerøvere, løgnere, menedere, og hva det ellers kan være som strider mot den sunne lære.» (1Tim 1:9f)

Loven er med andre ord gitt for å dømme synden, ikke for å gjøre noen hellig. Loven er ikke gitt for at noen ved den skal bli rettferdig, men den er tvert i mot gitt for at den lovløse og ulydige skal bli dømt for sin lovløshet og ulydighet. Og slik skal den nok få dømme mitt ulydige kjød og tukte meg for min synd, men den kan aldri gjøre meg hellig og rettferdig og god. Loven kan aldri styrke meg i mitt åndelige liv. Da misbruker jeg den, da bruker jeg den på et område hvor den ikke hører hjemme. Loven hører hjemme i stallen, sa Luther, men den har intet å gjøre i brudekammeret. Loven skal døde og fordømme synden og kjødet, men har intet å tilføre av liv og kjærlighet.

Og for å vise dette, går apostelen Paulus over til å tale om den erfaring han selv har gjort. Først av alt takker han «ham som gjorde meg sterk, Kristus Jesus, vår Herre». Paulus fornekter ikke at det finnes en åndelig styrke, at det er mulig å bli sterk, men den ære tilskriver han ikke seg selv eller loven, men Jesus. I Fil 4:13 sier han det slik: «Alt makter jeg i ham som

gjør meg sterk.»

Når det er nødvendig, bruker apostelen Paulus seg selv som eksempel. Det er ikke selvros når han beskriver hva Guds nåde har virket i hans liv, for han understreker så sterkt at det er nettopp Guds nåde som har virket både hans tro, kjærlighet og tjeneste, og ikke ham selv.

Det loven ikke maktet å gjøre i hans liv, nemlig å skape tro og kjærlighet, gudsfrykt og troskap, det har Jesus maktet. At apostelen Paulus ble et slikt mektig redskap for Gud, kommer ikke av at Paulus hadde et bedre utgangspunkt enn deg og meg. Nei, tvert i mot.

Han var en spotter og forfølger og volds mann. Med alt sitt strev for å bli hellig og god, var det alt han oppnådde! Det var det han var og ble ved lovens hjelp. Han ble ikke mer hellig og god og from, men tvert i mot den verste motstander av alt godt og alt som het sant gudsliv.

«Men jeg fikk miskunn, fordi jeg handlet uvitende i vantro.» Det er alvorlig å stå Guds nåde imot. Det var ikke alle fariseerne som fikk miskunn som apostelen Paulus. Det var noen som sto Jesus i mot, enda de i sitt hjerte var overbevist om sannheten i hans ord og visste at de sto Gud i mot. Jesus advarte dem om at de ved dette syndet mot Den Hellige Ånd og ikke kunne få forlatelse. Men Paulus var uvitende, han levde i den tro at han kjempet Guds sak og gjorde Gud en tjeneste i sin kamp mot de kristne. Derfor fikk han også miskunn, derfor var det også nåde å få.

«Og vår Herres nåde ble overmåte rik med tro og kjærlighet i Kristus Jesus.» Det var ikke bare det at apostelen Paulus fikk nåde, fikk miskunn og syndenes forlatelse. Det var i sann-

het stort, og det kommer han tilbake til. Men her understreker han nådens overmåte rikdom. Gjennom nåden i Kristus Jesus fikk han også det som han hele sitt liv aldri hadde fått gjennom sitt lovstrev, nemlig tro og kjærlighet til Gud og alt godt.

Ved Guds nåde i Kristus Jesus kom det noe aldeles nytt inn i fariseeren Paulus sitt liv, noe som gjorde ham til et aldeles nytt menneske, slik at han kan si om det han opplevde: «Av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves.» (1Kor 15:10). Det betyr ikke at apostelen Paulus selv har vært uvirksom og automatisk har blitt full av tro og kjærlighet og iver i tjenesten. «Jeg har arbeidet mer enn de alle – det vil si: ikke jeg, men Guds nåde som er i meg,» sier han i 1Kor 15:10.

Slik er Guds nåde, den er mektig til å føre et menneske over fra døden til livet, fra Satans makt og til Gud, fra et liv i syndens tjeneste, til et liv i tjeneste for Gud og rettferdigheten.

«Det er et troverdig ord, fullt verd å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største.»

Hører du det, du som sliter med synd og mistviler om du kan bli frelst? Jesus kom til verden for å frelse syndere. Han kom ikke for å kalle rettferdige, men syndere. Han kom ikke for å frelse dem som hadde alt sitt på det tørre, som fikk det til og som greide seg godt. Nei, han kom for syndere. Han kom for en spotter og forfølger og volds mann som Paulus, han som hadde stått Gud imot og var en svoren fiende av Guds folk. Gud var mektig til å frelse ham. Tror du ikke at han da også er mektig til å frelse deg?

Jesus gikk i døden for deg også.

Han bar din synd på seg, han døde i ditt sted under Guds vredes dom. Han bar Paulus' synd, men han bar også din! Du var også med Jesus på korset, og der var også all din synd og hele ditt urene hjerte. Det er frelse også for deg, for Jesus kom for å frelse syndere.

«Jeg fikk miskunn,» sier apostelen Paulus, «for at Jesus Kristus på meg først kunne vise hele sin langmodighet, til et forbilde for dem som skal komme til tro på ham til et evig liv.» Enda jeg hadde syndet slik og stått Gud i mot, så fikk jeg miskunn, sier apostelen. Dette skjedde og er tatt med i Guds ord, for at du ikke skal tvile på at du kan bli frelst. Han som frelste Paulus, han er også mektig til å frelse deg! Paulus er et forbilde som er gitt deg av Gud. Kunne han bli frelst, så kan du det også, hvor ussel og elendig du enn er.

Du som synes du så lenge har stått Gud i mot og har syndet alvorlig mot ham: Se hvor langmodig Gud var mot Paulus, se hvordan han bar over med hans syndeliv! Tror du ikke han også vil bære over med ditt syndeliv, din motstand mot Gud, din uvilje og ulyst, din treghet og din tross?

Det kan du være viss på. Bare se på den langmodighet som ble Paulus til del. Den har Jesus vist på ham, for at du skal være viss på at du også skal få regne med den samme langmodighet mot deg.

Og du som har fått tro dine synders forlatelse, men som frykter for at du igjen skal falle fra, for du kjenner din svakhet og synden som henger så fast ved deg: Tenk på Paulus!

Hva var ikke Guds nåde mektig til i hans liv. Guds nåde er så overmåte rik. Der er gitt deg alt du trenger til liv

og guds frykt. Det ser du i Paulus sitt liv. Der ser du hva Guds nåde virket, hvordan den var mektig til av en spotter og forfølger å gjøre en apostel som var både sterk og full av tro og kjærlighet.

Det var ikke Paulus som var bedre enn deg. Nei, understreker han selv, – ingen var verre enn ham, han som var en spotter og forfølger og volds mann. Men det var Guds nåde og miskunn som var så stor. «Alt det du treng for himmel og jord er gøymt i det eine ord: Jesus.»

Du som tror at dine synder stenger deg ute fra himmelen og den evige frelse: I Jesus har du syndenes forlatelse! Ta din tilflukt til hans død og soning i ditt sted. «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom.» (Ef 1:7)

Om synden og kjødet hindrer deg i ditt livssamfunn med Jesus og drar deg mot verden og døden – det erfarer enhver kristen med smerte – så ta din tilflukt og fly til Jesus med kjødet ditt! Det er ingen hjelp og redning å hente borte fra Jesus. Loven har intet å tilføre, og det er heller ingen hjelp i å unnskyldes og ufarliggjøre synden. Da vil den bare få enda større rom og makt og den ødelegger hele ditt syn og din åndelige dømmekraft. Det hadde Paulus fått erfare.

Men fortell alt til Jesus, om din sløvhets og likegyldighet, din uvilje og din tross, din vantro og din egenrettferdighet, og aller mest de synder som du så gjerne vil kjæle for og forsvare og som er din største fare. Da bruker du loven rett, som et lys til å avsløre synden og kjødet, til å dømme og døde.

Og når du slik tar din tilflukt til Jesus

med din synd og ditt kjød, så tar han det alt i sine naglemerkede hender. Jesus døde for din synd og ditt kjød og med ham skal du få akte det korsfestet. Slik dør du bort fra synden ved Guds nåde, slik frelses du fra ditt kjød og din synd.

Du har en renselseskilde i Jesu blod. Den går aldri tom. Der råder Jesu langmodighet mot den synder som tar sin tilflukt til ham. Og den som slik lever i Guds nåde, som daglig får erfare syndenes forlatelse, som kommer for tusende gang, hos ham vokser nåden, troen og kjærligheten. Noe annet er umulig.

Det hadde apostelen Paulus fått erfare i sitt eget liv. Og det fikk han erfare som et forbilde for deg, for at du ikke skal fortvile, men fly til Guds nåde og gjøre deg bruk av syndenes forlatelse i Jesus.

Den loviske kristendommen kan nok gjøre mennesket ærbart og fint i det ytre, og den kjennetegnes gjerne av slike bud: Ta ikke! Rør ikke! Smak ikke! Med en rekke menneskebud om utvendige ting, som klesdrakt og mat og annet som i det ytre kan få den kristne til å skille seg ut fra verden omkring, søker lovisheten å vise sin rettferdighet og det nye livet. Men alt dette er ikke noe annet enn kjødelig egenrettferdighet og kalking av graver. Hjertet er og blir urørt. Men det er i hjertet synden og fordervet sitter, ikke i maten eller klærne.

Men fordi loven ikke er i stand til å forandre hjertet, tenker det loviske mennesket at kan en bare forandre det ytre, så er også hjertet forandret. Dette visste apostelen Paulus alt om, han som etter loven var ulastelig i det

ytre. Men da budet om å begjære kom, da var det ute med hele hans rettferdighet. Da det ble åpenbart at loven bare kan oppfylles med hjertet, viste hele hans rettferdighet seg å være et tomt skall.

Men hos Jesus derimot, der ble hjertet forandret, der ble alt nytt! Og da var det for apostelen ute med hele den utvendige rettferdigheten, med den utvendige omskjærelse, da var det bare hjertets omskjærelse i Ånden han var opptatt av (jf Rom 2:29; 1Kor 7:19; Gal 5:6; 6:15; Kol 2:11f). Og den omskjærelsen gjøres ikke med hender, men den får et menneske del i ved å ta sin tilflukt til Jesu død og oppstandelse og ved å leve i Jesu død og oppstandelse, leve i syndenes forlatelse.

Mitt syndelegeme, mitt kjød, skal jeg daglig få døde hos Jesus og få syndenes forlatelse, og daglig skal jeg få oppstå og leve med Jesus ved troen på ham. Da lever også han i meg med hele sin nåde. Og da springer det et aldeles nytt liv, en aldeles ny kjærlighet og hellighet ut fra den kristnes liv, som det naturlige menneske ikke kan forstå eller forklare, og som den loviske kristne derfor vil fornekte. For han kjenner det ikke og kan aldri i evighet nå opp til det, for han kjenner ikke Jesus og hans nådes makt.

Kjenner du Jesus?

Om du lite kjenner ham og om du lite har gjort erfaring med hans nåde, så skal du ikke miste motet. Han kom for å frelse syndere, han kom også for deg. Ta din tilflukt til ham og hans nåde, så skal du få gjøre erfaring med hans frelsende makt. (jf Joh 8:31-32)

Vektere i menigheten

Av Olaf Klavenæs

Vekterne, som går omkring i byen, møtte meg. Har dere sett ham som min sjel elsker?

Høys 3:3

Gud har satt vektere på Jerusalems murer. De har en stor oppgave, de skal advare når det er en fare som truer. Guds folk skal bo i trygghet. Dette løftet er tidløst, det skal alltid være trygt å bo i de troendes forsamling.

I verset før vår tekst ser vi at bruden var på leting etter brudgommen: «Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke,» sier hun (Høys 3:2) Nå møter hun vekterne, det vil si det var vel egentlig de som møtte bruden ettersom hun sier: «Vekterne, som går omkring i byen, møtte meg.» Men så viser det seg at vekterne ikke kjente brudgommen. (Høys 5:7)

Det er mange, også i dag, som bekjenner seg som kristne, men de kjenner ikke Kristus, brudgommen. I vår tid er det mye kristendom uten Kristus.

Vekterne var ivrige i tjenesten der de «gikk omkring i byen». Man kan komme langt i nidkjærhet i tjenesten uten å kjenne Herren. Paulus hadde en stor sorg over mange av dem som skulle vokte staden: «For det vitnesbyrd gir jeg dem at de har nidkjærhet for Gud, men uten den rette forstand.» (Rom 10:2)

Gud har innsatt vektere

«På dine murer, Jerusalem, setter **jeg** vektere. Aldri skal de tie, ikke hele dagen og ikke hele natten.» (Jes 62:6)

«Menneskesønn! Til vokter har **jeg** satt deg for Israels hus.» (Esek 3:17)

Oppgaven er å vokte og veilede hjelpeløse syndere til Jesus. Men vi opplever at mange ikke kan hjelpe. For den som ikke har gått veien, kan ikke veilede andre! Det er en evig sannhet at den som ikke selv er i Jesus, ikke kan hjelpe andre til Jesus!

Det har alltid vært blinde veiledere. «Israels vektere er blinde alle sammen, de vet intet. Alle sammen er de stumme hunder, som ikke kan gjøre. De ligger og drømmer og liker å sove.

Ja, grådige hunder er de, de blir aldri mette. De er hyrder som ikke har forstand. Alle sammen har de vendt seg til sin egen vei, hver til sin egen vinning, fra den første til den siste.» (Jes 56:10-11)

Tenk, – egen vinning! Ego står i sentrum! Det å få ære ligger til oss alle! Men hyrdene er satt til å vokte og veilede Guds folk. Herren har innsatt dem til vektere i Guds forsamling, ikke til å søke sitt eget!

Skal peke på Jesus!

Nikodemus var en lærd mann. Han kommer til Jesus om natten.

Han var i sjelesorg hos Jesus. Han var fremmed for gjenfødselen og derfor utenfor Guds rike. «Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike,» sier Jesus. (Joh 3:5)

«Hvordan kan dette skje?» spør Nikodemus. «Jesus svarte og sa til ham: Du er Israels lærer, og vet ikke dette?» (Joh 3:9-10)

Så taler Jesus om Menneskesønnen som skal opphøyes på korset. Det må ha vært underlig for Nikodemus når han sammen med Josef fra Arimatea tok ned «Kobberslangen» fra korset! – han som Gud gjorde til synd for Nikodemus og Josef, og for deg og meg!

En rett vekter i Guds rike viser syndere til Jesus, peker på Ham! Døperen Johannes var en slik vekter: «Dagen etter ser han Jesus komme til seg, og sier: Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» (Joh 1:29)

Måtte vi lære av Johannes! Måtte vi løfte vår hånd og peke på Jesus! Når vi peker på Jesus, blir det slik at synderen følger Jesus, og ikke forkynneren! Vekteren skal vise synderen til Jesus!

«Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» Se der Guds lam, som bærer **din** synd!

Så skal vi som peker på Jesus få dele gleden med Johannes: «Den som har bruden, han er brudgommen. Men brudgommens venn, som står og hører på ham, er full av glede over å høre brudgommens røst. Denne min glede er nå blitt

fullkommen.» (Joh 3:29) Vekteren gleder seg når brudgommen finner bruden!

Det er stort å få være en vekter i Guds rike, å få være med på den store oppgave å føre bruden til brudgommen! Men den som er satt til lærer og vekter i Guds rike trenger mye forbønn! Går djevelen én gang rund en troende, så går han ti ganger rundt den som forkynner Guds ord!

Luther sier: «Å forkynne Guds ord er ikke noe annet enn å pådra seg hele helvedes og Satans vrede og dernest å utfordre all verdens «hellige» og all verdens makt. Å utsette seg for så mange av Satans tenner er den aller farligste måte å leve på!»

Men midt i dette er det stort å få være en vekter i Guds rike!

Et lite ord om Jesus, en vennlig utstrakt hånd, Et lite ord om Jesus, velsignet av Guds Ånd. Her gjelder ikke former, ei heller blomstersprog, Et lite ord om Jesus, å, si det, si det dog!

Vi blir så små hos Jesus, det vil han vi skal bli. Først da kan vi om Jesus det rette ord få si. Da blir det ham alene og ikke meg og mitt, Og hvis jeg så får tjene, da er det nåde blitt.

Det største ord om Jesus er Jesus synd'res venn. Det beste ord om Jesus er dette ord igjen. Det største og det beste, hva kan jeg mere si? Gud, la vårt liv og feste kun dette ord få bli!
(Sb 711) L&E

«... for at jeg kan vinne Kristus og bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet ...»

Av Per Bergene Holm

Per Bergene Holm fortsetter her sin gjennomgang av Filipperbrevet, og er i dag kommet til Fil 3:1-19. Les gjerne det aktuelle avsnittet før du fortsetter med artikkelen!

Red.

Apostelen Paulus har i Filipperbrevets første kapittel talt om seg selv og sin situasjon som fange i Rom. Det er det ingen grunn til å sørge over, for fangenskapet og trengselen har ført til framgang for evangeliet.

I kapittel 2 har han talt til de troende Filippi. Han gleder seg over dem, og ønsker at de alle må la Jesu sinn råde og at de må arbeide på sin frelse i tro og tillit til at Herren strider for dem.

Her i kapittel 3 kommer han til selve hovedsaken i brevet, det som fremfor alt er om å gjøre.

For øvrig, mine brødre, gled dere i Herren. (v.1)

Det kan være tider da det er vanskelig å glede seg. Synden plager og omstendighetene du lever under er vanskelige og fulle av bekymringer. Sorg og fortvilelse, bekymring og klage ligger nærmere enn glede. Men da skal du huske at den kristne glede ikke er noen følelse i første rekke, men noe jeg skal få regne med. Jeg skal – midt i det som er vondt og vanskelig – få regne med hva jeg eier i Jesus. Det får jeg ta til meg, frelsen får

jeg glede meg over, selv om jeg ikke føler noe som helst.

Gled dere ***i Herren***, sier apostelen.

Det er ikke som det skal være med deg. Du vet ikke sikkert om du tør kalle deg en kristen en gang. Dette ordet er til deg: Gled deg *i Herren*, altså i Jesus! Han er sånn som du skulle vært, han er din rettferdighet og hellighet, han er din frelsesgrunn. Det er *i ham* du står for Gud, det er *i ham* du har din rettferdighet. Og *i ham* regnes ikke noe av ditt, der er du satt helt og holdent ut av betraktning. Det skal du få glede deg over, midt i sorgen over deg selv.

Apostelen ***blir ikke trett av å skrive det samme om igjen*** (v.1), altså å minne de troende om hva de har i Jesus. Det trenger de å bli minnet om. Men de må også vokte seg så ingen får røve gleden fra dem.

Hold øye med hundene! Hold øye med de onde arbeidere! Hold øye med de skamskårne! (v.2) Apostelen tenker her på judaistene. De ulike uttrykk han bruker om dem karakteriserer deres lære og virksomhet.

Hundene var urene, de spiste gjerne søppel og åtsel. De var ikke så nøye på hva de spiste, bare det mettet. Senere i kapitlet taler apostelen om sin egen rettferdighet som søppel. Slik var det ikke for judaistene. De

hadde sitt liv i sin egen rettferdighet, det som Gud hadde fått utrette i livet deres, det var deres mat og glede.

De var onde arbeidere, dagarbeidere som ventet fortjeneste av sitt arbeid.

De var skamskårne, dvs. de holdt på omskjærelsen og alt som fulgte med den som nødvendig til frelse, men det eneste de oppnådde var å ødelegge seg selv.

Dette er et ord til oss også. Hva Gud så enn får utføre i våre liv, hva vi enn utretter og gjør for Gud, hvor langt vi enn kommer i vår helliggjørelse, det er og skal ikke være vår glede, vårt håp eller vår trøst! Nei, la oss glede oss i Herren! I ham har vi alt, han er vår gledesgrunn! Og la ingen røve denne gleden fra oss, hva slags krav de enn ønsker å legge på oss og hvor kristelig og fromt det enn høres ut!

Riktignok har Paulus talt om å være Jesu Kristi trell, om å leve etter Guds bud og vilje. Men det er *ingen* frelsesvei, det er *ikke* den kristnes glede eller frelsesgrunn. Og det må *aldri* føres inn som betingelse for å bli frelst, som noe som må være der i en eller annen grad eller kvalitet for at du skal få tro deg som et Guds barn.

For det er vi som er de omskårne, vi som tjener Gud i hans Ånd og roser oss i Kristus Jesus, og som ikke setter vår lit til kjød. (v.3)

Den rette omskjærelse innebærer at en ikke lenger tjener Gud ut i fra seg selv og sitt kjød, men at hele ens tjeneste springer ut av Guds Ånds gjerning i ens indre. Et slikt menneske kjennetegnes av at en ikke setter sin lit

til seg selv og sitt eget, men har all sin ros i Jesus.

Skjønt jeg har saktens det jeg kunne sette min lit til også i kjød! Om noen annen mener å kunne sette sin lit til kjød, da kan jeg det enda mer ... (v.4)

Dersom det var tale om å sette sin lit til kjød, dvs. hva en selv er og har utrettet som menneske, så hadde Paulus mer å vise til enn noen. I tillegg til en enestående slekt og bakgrunn, var han plettfri og rettferdig i sin ferd. Ingen kunne peke på feil og mangler ved apostelen livsførsel. Han var i ett og alt moralsk og lovlydig, uten lyte. Er du slik?

Men det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld aktet som tap. (v.7)

Det som Paulus tidligere regnet som en stor fordel, ser han nå på som skade og tap. Men kan et fint og høyverdig moralsk liv være skade og tap? Ja, så når det ikke springer ut av livssamfunnet med Jesus, men bare er det gamle menneskes selvrettferdighet. Og dersom det i tillegg legges til grunn for Guds nåde og velbehag, så er det av det onde. Det er ingen fordel, bare tap og skade!

Ja, jeg akter i sannhet alt for tap ... (v.8) Her tar apostelen med alt i livet sitt, selv det som Gud har fått virke i ham som kristen. – Alt er tap, ikke verd å nevnes, bare å kastes bort!

Vi må aldri blande inn noe av vårt eget som grunn for Guds nåde og velbehag over oss! ***Fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verd.*** (v.8)

Når du ser på ditt eget liv, din egen

kristendom, hva Gud har fått bruke deg til i livet ditt: Det er ikke noe å bære fram for Gud, det er ikke noe å sette sin lit til! Det holder ikke mål! Selv om du har opplevd store ting og virkelig fått kjenne og føle Guds nærvær og kraft i livet ditt. I denne sammenheng er det tap, det er skade og skrap, det holder ikke!

Og dette skal være til trøst for deg som ikke synes at du har noen ting, som ikke føler noen ting, som ikke synes at Gud har fått utrette noen ting i livet ditt. Du har ingen ting å vise til, annet enn synd og nederlag. Men du har noe som er mye mer verd: **Kunnskapen om Kristus Jesus!** (v.8)

Hva vet du om Jesus? Jo, du vet at han kom til jord for å bære dine synder. Han sonte dine synder med sitt eget blod. Det som du plages av og fortviler over, det har han tatt bort og gjort opp for! Han har levd ditt liv, han er virkelig uten lyte, hellig og ulastelig i Guds og menneskers øyne. Tenk, alt dette er Jesus for deg!

Er ikke dette langt mer verd enn alle dine opplevelser og erfaringer, din egen hellighet og fromhet?

Hvis du setter alt ditt eget på den ene siden og alt det du vet om Jesus på den andre siden; hva er mest verd, hva veier tyngst?

Du må aldri blande dette sammen! Du må holde fra hverandre hva du er og har gjort og hva Jesus er og er og har gjort! Når du så gir akt på hva Jesus er for deg, så kan du ikke annet enn sette ditt håp til ham, fatte tillit til ham. Målt mot hans blir ditt eget skrap og tap.

For hans skyld har jeg tapt alt,

jeg akter det for skrap, for at jeg kan vinne Kristus ... (v.8)

Paulus hadde ikke lenger noen egen rettferdighet, egen hellighet, liv eller ære. Nei, sitt eget, det aktet han i ett og alt som skrap og tap. Det betyr ikke at Paulus ikke levde som en sann kristen, men det betyr at hans kristenliv og helliggjørelse ikke hadde noen betydning for hans stilling hos Gud. Der betydde bare Jesus noe, og det å eie ham som sin rettferdighet.

... og bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen. (v.9)

Hører du dette? Å være en kristen er å bli funnet i Jesus, å ha sitt liv i ham, det er å få en rettferdighet som jeg ikke har, nemlig Jesu rettferdighet. Denne rettferdighet får jeg uten vederlag hos Jesus, når jeg tar min tilflukt til ham.

Kanskje du ikke tør å tro at du er en kristen? Det er ingenting i livet ditt som vitner om at du hører Jesus til. Tvert i mot sliter du med synd og faller i fæle synder som en kristen ikke skulle slite med. Du ber og kjemper, men det er som om Gud ikke vil høre. Det er som om synden og djevelen får sin vilje med deg.

Salme 13:1-6 taler om det: «Jeg setter min lit til din miskunnhet. Mitt hjerte skal fryde seg i din frelse. Jeg vil lovsynge Herren, for han har gjort vel imot meg.» (v.6) Sier David dette først når han har opplevd og kjent frelsen? Nei, han sier det mens han ennå roper ut sin nød og ikke kjenner annet enn nederlag og elendighet.

Da sier han til Gud at han vil ta sin tilflukt til Guds miskunnhet, at han vil fryde seg i Guds frelse.

Det skal du også få gjøre. Du skal få ta din tilflukt til ordet om Jesus, til syndenes forlatelse, sånn som du har det! Og så skal du få takke Gud for hans uendelige nåde og miskunn mot deg, ja lovsynge ham for hans underfulle frelse og godhet imot deg!

Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse. (v.10)

Å kjenne Jesus er mer enn å eie kunnskap om ham. Det er å eie det personlige kjennskap og samfunn med Jesus.

Samfunn og personlig kjennskap til ham, får jeg gjennom Ordet om Jesus, når jeg setter min lit til budskapet, altså kunnskapen om ham. Det er en virkning av evangeliet.

Kjenner du ikke Jesus, så må du bruke kunnskapen om ham – bli i Ordet – så skal du komme til å kjenne ham, det er Jesu eget løfte!

Å kjenne Jesus innebærer også at Jesus selv tar bolig i ditt hjerte, det gir deg samfunn med ham på den mest personlige måte. Da vil du også kjenne kraften av hans oppstandelse, dvs. du vil erfare at han selv lever sitt liv i deg.

Og du vil erfare ***samfunnet med hans lidelser, i det du blir gjort lik med ham i hans død ...*** (v.10) Apostelen Paulus erfarte dette helt konkret da han skrev Filipperbrevet som fange i Rom, med trusselen om dødsdom hengende over seg. Men han tenker ikke bare på den ytre lidelse eller død, han tenker på det å dø bort fra seg selv og fra sitt eget. Å

kjenne Jesus innebærer å komme inn i et døds- og livssamfunn med Jesus, hvor jeg får avdø fra alt mitt eget og leve i kraft av at Jesus lever i meg.

Ikke så at jeg allerede har grepet det eller allerede er fullkommen. (v.12)

Paulus er ikke syndfri. Han har ikke nådd fram til fullkommenhet i sitt liv med Jesus her på jorden. Selvlivet er ikke borte og det er ikke bare Jesu sinn som råder i Paulus' liv.

Det er heller ikke noe en kristen kan oppnå her i tiden. Men en kristen skal bli fullkommen en gang, han skal bli Jesus lik, og i sitt liv på jorden jager en kristen fram mot dette målet, han lengter etter det. Det er hans hjerte-trang!

Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg er grepet av Kristus Jesus. (v.12) Grunnen og kilden til lengselen etter å bli Jesus lik er at jeg er grepet av Kristus Jesus. Han har grepet fatt i meg, han har tatt meg til sin, gjort meg til sin!

Ett gjør jeg. Jeg glemmer det som ligger bak. (v.14)

Det som ligger bak er selvlivet, synden og dine nederlag. Det er alt som hemmer deg i løpet, alt som tynger deg ned og tar fra deg frimodighet. I Heb 12:1 står det om å *legge av som tynger, og synden som henger så fast ved oss.*

Hvordan tenker så du og jeg at vi skal få seier over våre synder? Jo, vi tenker at vi må legge av synden ved å ta opp kampen med synden og seire over den. Men det makter vi ikke, der-

for lider vi nederlag igjen og igjen. Men Jesus har seiret over dine synder. Det skal du regne med. Du skal få legge av dine synder hos ham, dvs bekjenne dem for ham og regne dem som sonet og oppgjort og utslettet i hans soningsdød. Du skal få glemme dem, ikke regne med dem lenger! Tenk, du skal få glemme alt som ligger bak, som om din synd aldri hadde hendt!

Så skal du få strekke deg **ut etter det som er foran, og jage mot målet** ... (v.14)

I stedet for å feste blikket på synden, din elendige stilling og dine nederlag, så skal du se fram mot lønnen, mot seiersprisen, hva som venter deg når du når fram, **den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus.** (v.14)

Det er ikke en seierspris som du har vunnet, men en som Jesus har vunnet deg og som den får som holder ved i troen på ham.

La oss da, så mange som er fullkomne, ha dette sinn. (v.15)

Her er det ikke tale om fullkommenhet i livet, men den fullkommenhet som jeg eier i Jesus. La oss alle som har del i Jesus, ha dette sinn, dvs. at vi alle jager etter å bli ham lik og nå fram mot målet.

Nå kan det være slik at vi på denne veien, etter hvilket lys vi har i Guds ord og ellers har noe ulikt syn og noe ulik innsikt, men det som gjelder framfor alt er at vi **så langt vi er kommet, holder fram i samme spor.** (v.16)

Alle har ikke nådd like langt i helliggjørelse, i å leve som en kristen. Men det er bare en vei som fører til

målet! Derfor – om en er kommet kort eller langt – er det om å gjøre at vi holder fram i samme spor og ikke viker av.

Brødre, vær mine etterfølgere! Og akt på dem som vandrer etter det forbilde dere har i oss. (v.17)

Vi står så langt tilbake for apostlene, for Luther, Rosenius og våre åndelige fedre som gikk foran oss. Men la oss gi akt på hvordan de levde og stilte seg og etterfølge dem! De er veivisere for oss! De var som oss, men de levde slik i evangeliet at det ble en kraft i livet deres. Der har vi fått et eksempel, ikke til dom, men til oppmuntning og iver.

Mange er det derimot som **vandrer som fiender av Kristi kors.** (v.18) Det er mange som bekjenner kristen-navnet, men som er fiender av korset. De vil ikke miste seg selv og sitt eget, de vil ikke avdø fra selvlivet. Uten å ville erkjenne går de på det brede veien, og **de ender i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam.** (v.19)

De er opptatt av å ha det godt i denne verden, mette seg. Og synden er ingen plage, ingen vanære og skam, men noe de roser seg av. De har ikke behov for å korfeste det gamle menneske, men de roser seg av det. **De trakter bare etter jordiske ting.** (v.19)

De er uten Jesu sinn og har ingen lengsel mot himmelen, men har sitt liv i denne verden.

La oss ikke vandre som dem, men søke mot himmelen! L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2001

Paul A. B. Holm: ...	Hedrum, Moi
Per B. Holm:	Hedrum, Sandefjord Varhaug, Sannidal, Kvelde, Fogn, Sverige
Jon Espeland:	Vestfold, Sannidal, Hedrum
Håvar Fjære:	Sannidal, Bygland
Martin Fjære:	Hedrum, Sannidal, Varhaug, Hardanger, Sverige
Lars Fossdal:	Askim, Varaldsøy, Moi, Randaberg, Bygland
Ingar Gangås:	Sandefjord, Fannrem, Stokkhaugen, Snill- fjord, Arnadal/Andebu Moi, Nærbø, Krokstadøra, Surna- dal, Askim, Sannidal, Moi, Randaberg, Dimmelsvik
Arvid Joramo:	Surnadal
Olaf Klavenæs:	Tysvær, Bygland, Dimmelsvik, Askim
Godtfred Nygård:...	Hardanger, Osterøy
Birger Mangelrød:	Askim
Tore Mangelrød: ...	Norheimsund, Kvelde, Tørvikbygd, Fannrem, Stokkhaugen, Snillfjord, Askim
Magnor Sandvær:	Askim
M. Straumstein:	Randaberg

«For så sier Den Høye, Den Opphøyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende.»
(Jes 57:15)

Det er ufattelig for en synder at «Den Høye, Den Opphøyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig» kan bo hos den «som er sønderknust og nedbøyd i ånden». Etter vår natur og forstand får vi det ikke til å stemme at Den Hellige Ånd kan ta bolig i oss, vi som er syndige, skitne og uverdige mennesker. Men Guds ord forkynner oss dette evangelium! Derfor vil vi ikke spørre vår egen tanke og forstand. Nei, vi vil gå til Ordet; bare der taler Gud til oss! Der avslører han vår sanne syndige stilling og der tilsier han oss syndenes forlatelse i Jesu blod. Derfor vil vi også dette semes-teret samles om Ordet, – om Guds evige, uforanderlige ord!

Må Gud velsigne både den som hører og den som taler. De trenger begge stor nåde!

Så vil vi enda en gang få minne hverandre om å gå i forbønn for den virksomhet som står for døren. La oss bære både møtene, forkynnerne og tilhørerne fram for Gud og be om stillhet, åndskraft og vekkelser!

~ Sekretæren ~